

LBRIS

We know
books

Arhim. Simeon KRAIOPOULOS

**Adolescență, feciorie, căsătorie
Conferințe pentru tineri**

Traducere: Garoafa COMAN

Editura Bizantină

București - 2010

Cuprins

Prefață	9
Notă introductivă a îngrijitorilor ediției în limba greacă	13
Partea I	
Calea către maturitate	15
Ieșirea adolescentului din cadrul familiei	17
Multe lucruri în această viață au o importanță relativă	18
Desprinderea adolescentului de părinți	27
Comuniunea cu Dumnezeu și cu oamenii	42
Revoltă în lumea psiho-somatică a adolescentului ...	46
Criza vârstei adolescente	54
Înfruntarea corectă a realității sexuale	57
Ce se înțelege prin silirea propriului nostru eu?	63
Psihologia adolescentului	70
Neprihănit până la nuntă?	87
Partea a doua	
„Anima” și „Animus”	91
Două definiții ale psihologiei abisului	93
Conștientizarea „anim”-ei și a „animus”-ului	108
„Persona” în psihologia abisului	114
Recunoașterea și dezvoltarea „anim”-ei și „animus”-ului	125

„Anima” și „animus” înlăuntrul căsniciei	132
Calea către căsătorie este tainică	142
Este indispensabilă cunoașterea, pentru ca să ne mântuim?	150
Rațiunea și sentimentalismul la cele două sexe.....	157
„Anima” și „animus”, aplicare practică	161
Partea a treia	
Căsătorie, Feciorie	173
Împlinirea omului în cadrul casniciei.....	175
Pregătit pentru căsătorie	185
Lipsa maturității psihologice.....	191
Fecioria este mai presus decât căsătoria?.....	197
Principala dificultate atât în căsnicie cât și în feciorie.....	211
Dumnezeu te cheamă fie la căsătorie, fie la feciorie.....	223
De ce este grea viața în feciorie?	225
Căsătoria este prin ea însăși o taină.....	228
Sentimentalismul femeii și senzualitatea bărbatului	241
Este căsătoria piedică în calea mântuirii?	247
Cum se mișcă cele două genuri în cadrul căsniciei ..	257
„Taina aceasta mare este...”	263
Logodna.....	269
Necăsătorit - Viață monahală.....	275
Cuprins.....	285

Cititorul de astăzi trebuie să aibă în vedere că aceste conferințe au avut loc cu aproximativ treizeci și cinci de ani înainte.

Titlul lucrării este atât de clar, încât nu este nevoie să ne referim la conținutul ei. Vom lăsa textele să grăiască cititorului. Conferințele au fost adresate tinerilor, dar nu-i vizează doar pe aceștia. Ele sunt adresate și au multe de oferit tuturor acelor care au fost cândva adolescenți, care fie au îmbrățișat viața de familie fie fecioria, cu mulți ani înainte.

Ceea ce se subliniază, în mod special, în lucrarea de față, este că orice creștin poate să se mântuiască, pentru că și viața conjugală și fecioria au harisma de la Dumnezeu de a fi căi spre mântuire.

Partea I

Calea către maturitate

Ieșirea adolescentului din cadrul familiei

Tema de care ne vom ocupa *Adolescență, feciorie, căsătorie*, este una foarte importantă și nu am ales-o la întâmplare. Ea a apărut din realitatea vieții și din problemele cu care suntem chemați să ne confruntăm în fiecare zi, să le discutăm și să le găsim o rezolvare.

Personal, cântărind lucrurile și având în vedere toate aspectele, sunt convins că putem cuprinde în aceste trei cuvinte: *adolescență, feciorie, căsătorie*, chiar dacă nu toate problemele care-i macină pe tinerii de astăzi, oricum, destul de multe dintre acestea.

Este un subiect care nu se epuizează și nu avem intenția să-l dezvoltăm într-un mod sistematic. Așa cum vă imaginați, este nevoie ca cineva să fie foarte priceput, să aibă timp și să dispună de multe alte elemente, ca să poată aborda această temă și să o dezvolte sistematic. Nu înseamnă, însă, că abordarea va fi improvizată și la întâmplare. Ea va avea o înșiruire și o coerență logică.

Multe lucruri în această viață au o importanță relativă

Fiind creștini ortodocși, ne vom strădui să abordăm acest subiect în lumina Sfintei Scripturi, în duhul Sfinților Părinți ai Bisericii noastre și conform adevărului Tradiției Ortodoxe. Suntem datori să-l abordăm în lumina adevărului, pentru că: „lumea trece și pofta ei, dar cel ce face voia lui Dumnezeu rămâne în veac”². Lumea „trece”, și multe lucruri care se întâmplă în viața noastră nu au continuitate. Nu înseamnă că sunt nefolositoare, că nu au valoare, că omul trebuie să le disprețuiască sau să le treacă cu vederea, ci tocmai pentru faptul că au o valoare vremelnică, trebuie să fie privite ca atare. Multe se opresc la mormânt și nu merg, mai departe, împreună cu noi. După moarte omul încetează să mănânce, să bea, să se ostenească, să trudească. Nimeni nu poate să dea hranei o însemnătate mai mare decât cea pe care o are, de fapt. Omul trebuie să mănânce ca să se păstreze în viață. Aceasta este valoarea mâncării și nimic mai mult.

Sfinții, într-un anume fel, nu dau importanță hranei: dacă vor mânca, când vor mânca și cât vor mânca. Nu sunt preocupați dacă vor dormi și cât vor dormi. Vor fi preocupați, însă - chiar și cel mai aspru

pustnic - să nu mănânce pâine nemuncită, adică, dobândită fără osteneală. Toți se îngrijesc, într-o măsură mai mică sau mai mare, să facă ceva ca să-și câștige cele necesare traiului.

Viața este o datorie. De aceea, și cel mai aspru anahoret, oricât de nevoitor ar fi, va avea grijă să aibă ce mânca, cu ce să se întrețină, din ce să viețuiască. Nu-i este îngăduit să se lase pe sine să ajungă la mormânt din pricina foamei, a setei, a osteneții sau a unei alte pricini asemănătoare. El se străduiește, din punctul lui de vedere, să facă tot ceea ce-i stă în putință pentru viețuire, pentru că socotește viața o datorie.

Așadar, și asceții se îngrijesc pentru nevoile vieții, însă, nu dau mare importanță hranei și odihnei, pentru că ele sunt necesare doar pentru o anumită perioadă a existenței lor, și anume pentru viața din lumea aceasta.

Când se află omul în starea firească?

Așadar, tema care ne preocupă, suntem datori să o abordăm prin prisma adevărurilor de mai sus. De asemenea, trebuie să abordăm tema și prin prisma altui adevăr, anume că omul este pe traiectoria sa, în starea sa normală, în starea sa după fire, *stare firească*, doar în măsura în care se află în comuniune cu Dumnezeu.

² I Ioan 2, 17

Omul trebuie să mănânce pâinea sa, să bea apă, să se odihnească - și este necesar să le facă pe toate acestea -, însă nu trebuie să rămână la starea sa instinctuală, animalică. Un animal dorește și el să mănânce, să bea, să se odihnească, iar dacă omul îl silește, mai face și o anumită lucrare. Acesta este animalul! Omul, însă, nu se limitează la a mânca și a bea. Omul cugetă, citește, discută, selectează, ș.a.m. d. Acestea numai el le poate săvârși. Omul nu se va afla pe traiectoria sa, pe făgașul său firesc, decât dacă există în el o realitate mai presus de toate nevoile sau posibilitățile care țin, cu desăvârșire, de el. Nevoia de a mânca este un instinct omenesc. Despre posibilitatea de a cugeta, omul are conștiința că ea nu vine din afara sa, ci se află înlăuntrul său. La fel capacitatea de a asculta, de a cerceta, de a crea, de a organiza, de a progresa etc. Toate acestea țin de lăuntrul omului.

Dincolo de acestea, însă, omul se află pe făgașul său, în starea sa firească doar dacă simte că se află în comuniune cu ceva din afara sa și nu dinlăuntrul său. Acel ceva este o realitate care nu-și trage existența dintr-un alt om, sau din obiecte, sau din corpurile cerești, ci este din afara lumii, din afara creației. Acel ceva este Creatorul său, Dumnezeu Însuși. Aceasta este perspectiva creștină asupra omului. El poate să se miște și să înainteze și fără comuniunea cu Dumnezeuul său, dar se va mișca în exteriorul orbitei sale, în afara căii care i-a fost trasată.

Așadar, în omul adevărat, pe lângă nevoia de a mânca, de a se odihni, de a raționa, de a crea, există și cealaltă realitate, cealaltă posibilitate, de a comunica,

de a fi în relație cu ceva care vine din afara lui. Dacă dorim să abordăm omul și în starea de adolescent, și în starea de familist și în cea de monah, este nevoie să-l privim din punct de vedere creștin, adică să-l interpretăm la modul real. Dar ca să-l privim din punct de vedere creștin, trebuie să-l cercetăm, așa cum se spune și la trup și la suflet, dar și ca ființă care vine în comuniune cu cineva exterior lui, adică cu Dumnezeu.

Omul nu are doar posibilitatea să intre în comuniune cu Dumnezeu. El este în starea lui firească doar când se află în comuniune cu Dumnezeu. În situația în care nu se află în comuniune cu Dumnezeu, el viețuiește în afara traiectoriei, în afara stării sale firești. Cum spun Sfinții Părinți, el se găsește în *stare nefirească* (παρα φύσιν)³.

Omul păcătos viețuiește împotriva firii, în timp ce omul sfânt viețuiește după fire. Prin urmare, unele lucruri sunt firești, iar altele sunt nefirești.

Perioada adolescenței, care începe aproximativ la vârsta de doisprezece ani, este pentru multe și diferite motive starea cea mai critică din viața omului. Cu acest lucru toată lumea este de acord. Cei mai mulți dintre voi care sunteți aici, chiar ați depășit vârsta despre care vorbim, sau sunteți spre finalul ei.

³ Vezi, de pildă Sfântul Ioan Damaschin: *Opere*, Ed. Grigorie Palama, vol. 1, Tesalonic 1976, p. 354.